

Forfatter: Winther, Christian

Titel: Udrag fra EN AFTENSCENE

Citation: Winther, Christian: "Poetiske Skrifter", i Winther, Christian: *Poetiske Skrifter*, udg. af Oluf Friis , 1927-29, s. 297. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-winterchr03val-shoot-idm140679262445056/facsimile.pdf> (tilgået 19. april 2024)

Anvendt udgave: Poetiske Skrifter

lede frem som et Barn, der endnu ikke har lært at sætte Fødderne ret; hun maatte selv lee derad! Forsigtig og ligesom ængstelig for dette, der var blevet hende nyt, satte hun i Førstningen sin lille Fod frem paa det fine Sand i Haugegangene, medens vi førte hende under de skyggefulde Oranger og Laurbærtræer; men lidt efter lidt fik hun Mod og Styrke, snart slap hun min, siden Hofdamens Arm, og gik nu sagte alene.

Jeg fulgte hende overalt og forlod hende næsten aldrig; det var ikke blot af Forsigtighed og Omhu, men et vist gjensidigt Behag i hinandens Selskab syntes at binde os sammen. Alt eftersom hendes legemlige Kræfter toge til, begyndte ogsaa hendes Sjæl friere at udfolde Vingerne og hendes Aand at gjenvinde sin naturlige Livlighed. At jeg var en Fremmed, fra et saa fjernt, hende aldeles ubekjendt Land syntes at vække hendes Nysgjerrighed og være hende til Moro. Jeg maatte idelig, efter hendes Forlangende, fortælle om mit Fædreland, dets Sæder og Skikke, jeg maatte beskrive hende mit eget Levnetsløb. Med stor Varme og Forundring hørte hun paa min Beskrivelse af en nordisk Vinter; og især Kjøbenhavns Beleiring af Svenskerne, vort heldmodige Forsvar midt i Vinterens Skjød vakte hendes Bifald og Beundring. Jeg førte hende i Tanken med paa mine Reiser og lod hende i Indbildningen udstaae alle de Farer og Besværligheder, jeg selv havde fristet. Hun sad da med de opmærksomme Øine fæstede paa mig, taus og hensjunken, og afbrød mig kun af og til med et enkelt Spørgsmaal eller med et Forundringssuk! Hver Dag bemærkede jeg forresten en ny og frydelig Forandring i hendes Tilstand. Hun

hævede mere og mere sin stolte, men fine Figur, Formerne bleve runde og fyldige, Øinene tabte den sygelige Mathed og straaledede igjen som Himlens rødlige Stjerner, Læberne bleve røde som Purpur og en svag Rosenfarve blomstrede frem paa Kinderne, og — hun fik Lyst til at smykke sig! Det er altid for Lægen et godt Tegn, lille *Abigael!* et glædeligt Varsel!

Men alt eftersom de sidste Trevler af Sygdommens Giftplante forsvandt, og Sundhedens friske Rose udfoldede sine duftende Blade, spirede der ved Siden af denne en anden Blomst; men den var endnu usynlig for mig, og jeg vidste ikke af dens Tilværelse, før den ligesom overvældede og bedøvede mig med sin stærke, forførende Duft.

Den første længere Udflugt, som Prindsessen foretog, da hendes Helbred tillod det, var en Vandring til hiint Benedictinerkloster, hvor hendes gamle, ærværdige Lærer virkede med al den Velsignelse, som Lærdom, Fromhed og overlegen Aandskraft kunne udbrede. Ved hendes første Besøg hos ham, ledsagede jeg hende selv, og var et rørt Vidne til den barnlige Kjærlighed, hvormed hun kom ham imøde, og til den ædle Frimodighed og værdige Ydmyghed, hvormed han vidste at modtage sin høie Fosterdatters Hengivenhedsyttringer. Men da hun siden hen hver Dag gik derhen for at høre Messen og alt imellem gaae i Skriftestolen, saa undlod jeg at følge hende og betroede hendes Beskyttelse til en hende hengiven og trofast Ledsagerinde. Tillige maa jeg oprigtigt bekjende, at en vis Følelse af aandelig Kydskhed holdt mig tilbage fra saa ofte at besøge den papistiske Gudstjeneste. Det prægtige, opløf-